

ЦИРКУСКЕ АКРОБАЦИЈЕ НИКОЛЕ БАРОВИЋА

Прави адвокат Ивана Барбалића је Милица Литера, то никада није био Никола Баровић, тако да је непознато у којој се функцији појављује овај љубитељ банана. Од када датира пријатељство Баровића и Барбалића? Зашто је Никола Баровић бољи клоун, него адвокат?

Сећате лисе Барбалића? А требало би да се сећате, звонка и мелодична презимена се лако памте. Поготово када нису карактеристична за ово поднебље.

Да вам скратимо муке, то је она хрватска породица која је упрегла све могуће "независне" медије и адвокате, како би доказала некакво своје право на некакав стан у Земуну. Пунили су Барбалићи, мајка и син, новинске ступе и мале екране својом тужном причом о "провали у њихов стан док су били на мору". Наравно, за све је била крива Општина Земун, оличена у једном човеку, зна се којем. И нико се одсилних "професионалаца" ни једног тренутка није упитао има ли у њиховим изјавама истине.

Исто као што се сада, пошто су их искористили за напад на Војислава Шешеља, ти исти велики новинари не питају шта је са њиховим заморчићима Барбалићима.

Не, никада, ни једног тренутка, није била важна "прича из живота" чији су јунаци погођени неправдом, а камо ли сами актери сторије. Они су искористићени на најгори, најнижи могући начин, у дневно-политичке сврхе, као потрошна роба која се после употребе баца. Наравно, и Барбалићи су допринели оваквом третману, потпуно свесно су ујединили све антирадикалске и антисрпске фронтове града Београда у својим настојањима да упрљају Српску радикалну странку и њеног председничког кандидата др Војислава Шешеља. Не треба бити много паметан па одгонетнути да тај Иван Барбалић и није тако ситан чиновник и обичан човек, каквим се представља. Којем би просечном грађанину Србије пошло за руком да у невероватно кратком року анимира све те комитете и одборе "за заштиту људских права", адвокате, телевизијске станице и новине.

О заштити коју је затражио од амбасаде Хрватске да не говоримо.

А Иван Барбалић је, буквално, за само један дан покренуо читаву хајку

на радикале. И то са свих страна, и у Србији и у белом свету.

Због свега тога, Барбалиће и не треба жалити, десило им се оно што су спремали другима, самлела их је сопствена пропагандна машинерија.

Банана Мен

Рок трајања Барбалића, тачније само Ивана Барбалића, јер се његова мајка Даница појавила само првог дана медијске кампање и одмах вратила у Хрватску, где и живи, истекао је оног дана када је медијским "независним" небом заједрио суперхерој Никола Баровић. "Студио Б", "Наша борба", "Блиц", "Дневни телеграф" и сличне иностране експозитуре у Србији плански су се усмериле на праћење авантура овог добротинице, који се очас трансформисао из обичног адвоката у славног Банана Мена. Све у борби за слабе и незаштићене, који су толико слаби да увек имају на својој страни гомилу напуздану на линч, гомилу којом управљају како год им се прохте. Који су толико незаштићени да пола Њујорка, Хелсинкија и све "независно" у Београду, прети, у њихово име, којекаким петицијама, ултиматумима и сличним папирчињима.

Да је једном Србину из Републике Српске провести само један дан тако незаштићен, до краја живота би се сећао тог весеља!

Последњој трансформацији Николе Баровића присуствовала је широка публика, која је читав његов шоу пратила преко малих екрана. Како је почео, са увредама, омаловажавањима и лажима, право је чудо како се још на самом почетку емисије није оклизнуо на кору од банане. Само безграничним стрпљењем другог госта у студију, Војислава Шешеља, избегнут је јавни пренос трансформације (који није угодан за око) па је до прелаза у лик Банана Мена дошло тек када је прекинута емисија БК телевизије.

Треба подсетити да је дотични Баровић наступио у улози бранитеља Барбалића, да би током емисије "напредовао" у тужитеља др Шешеља. Сре-

ћом, није му успео покушај да у истој емисији буде и егзекутор.

Мајстор магле и обмане

У читавом телевизијском перформансу Николе Баровића најважнија ствар је остала сакривена. Рођени Загребчанин Баровић није, нити је икада био, адвокат породице Барбалић. Пред Четвртим општинским судом ове хрватске држављане заступа Милица Литера, некадашњи судија истога суда, а сад адвокат са сопственом фирмом. Сумње нема, ако би се спровела анкета међу грађанима који су чули за ову земунску причу, са питањем ко је Баровић, сви би одговорили да је он адвокат Барбалића. Толико савршено је обмануто јавно мњење, да се нико и не пита у којој се функцији, уопште, појављује Баровић.

Само новинари и уредници "Студија Б" знају по којем су критеријуму извели његову прву телевизијску промоцију, исто као и сви остали "неовисни" медији у Србији, који су се у читаву кампању укључили дан-два касније. По чему је он то најпозванији да говори о овом исфабрикованом "случају", које су то његове квалификације и, што је најважније, ко га је опуномоћило да говори у нечије име? Наравно, своју прву изјаву је дао на улици, међу окупљеним припадницима усташког подземља из Земуна. Ту се поставља питање како је "надобудној" новинарки "Студија Б" пошло за руком да између педесетак окупљених одабере управо Баровића за саговорника. Пре ће бити да су се нашли на заказаном месту у заказано време. По ухваној шеми овог дописништва CNN-а, пред камерама се мењају ликови који без аргумената нападају само српске радикале, који тврде да су Барбалићи "стари Земунци" и то користе као главни аргумент у доказивању одговорности Општине Земун.

Лажни Земунци

За Баровића и његове, то "Земунци" је готова ствар, па чак и за њиховог правог адвоката, Милицу Литеру, ко-

ја редовно у својим жалбама и тужбама спомиње да су Барбалићи "трећа генерација Земунца", иако је само Иван Барбалић рођен у Земуну. Његов деда, по којем је добио име, декретом поглавице Анте Павелића послат је у Земун, у "лишњу" 1944. године, што Литера сигурно зна, па је јасно да дотична овако даје за право усташком програму насељавања "животног простора". Тај појам "стари" толико је коришћен у овом медијском јуришу на српске радикале, да се стиче утисак да само у овом делу Београда живе аутохтони становници, да су они ("стари Земунци") последњи на бранику цивилизације коју руше варвари, који су до јуче живели под шаторима.

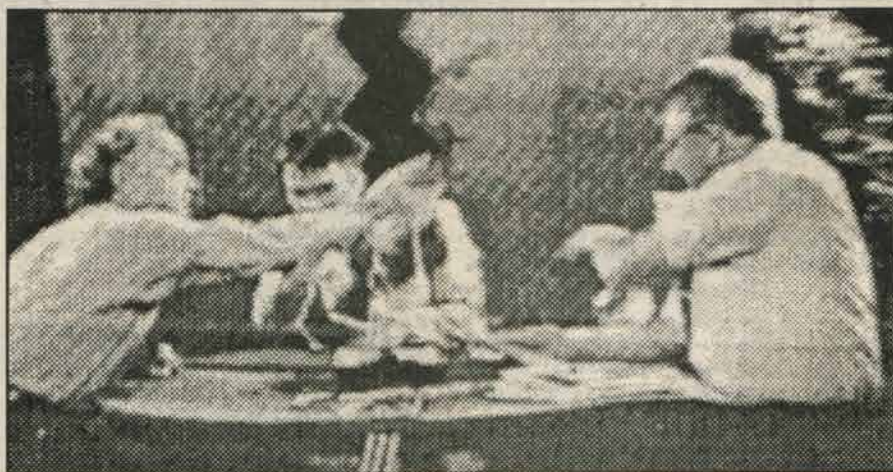
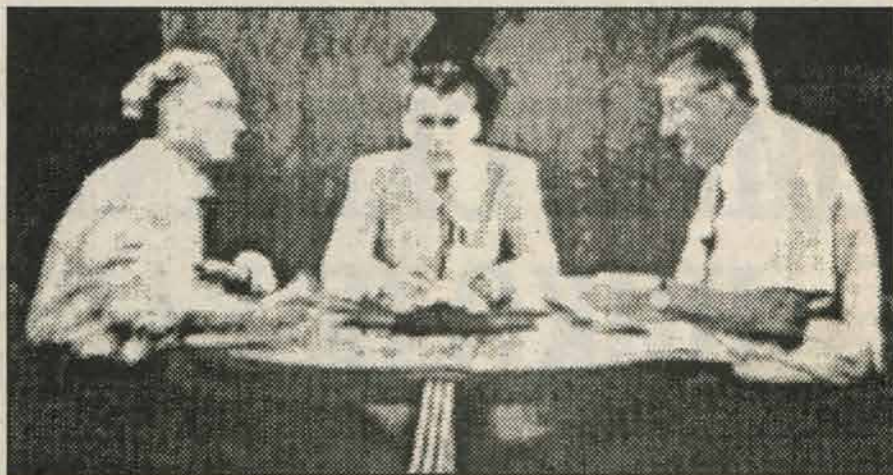
Нико нормалан нема ништа против оних који воле своје место, свој део града, али када то постане опсесија, иза које се види само један велики бес и мржња, као у овом случају, мора се упустити у анализу шта је узрок оваквом понашању.

Ако се искључе сви медицински узроци, о којима је тешко судити без детаљних прегледа, остаје закључак да је све то део добро разрађеног плана. Плана који за основни циљ има дискредитацију Српске радикалне странке и њеног председничког кандидата, др Војислава Шешеља и то у тренутку када су заиста близу победи на предстојећим изборима.

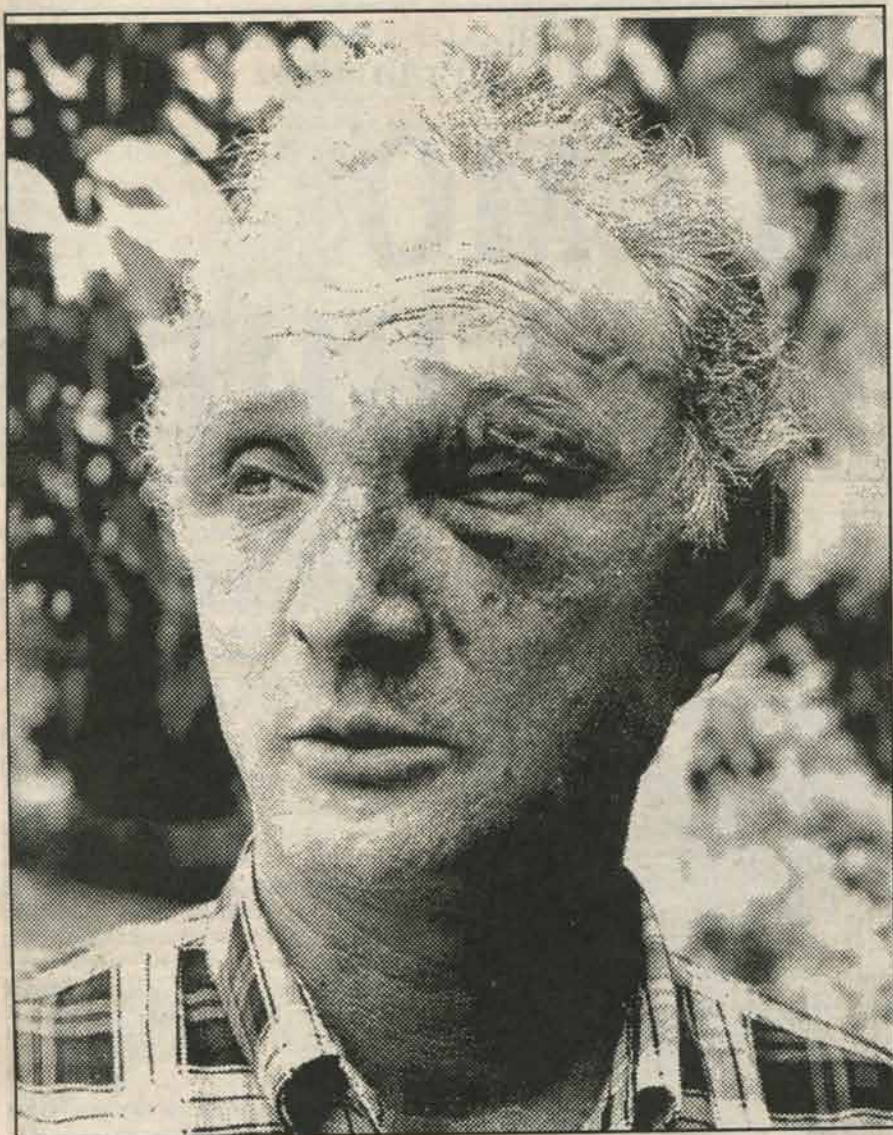
Аутоматски, поставља се и наредно питање, ко стоји иза ове очигледно уигране акције. Које то сметају радикали, нарочито у Земуну? Треба само сабрати колико су српски "Студио Б", "Наша борба", силне организације из иностранства које се баве људским правима као занатом, савези "жена у првом" и наши слични "добročинитељи", па ће нам свима пући пред очима.

Нема међу њима никога ко жели добро Србима. Сада, када су завршили са Србима у Републици Српској Крајини, када довршавају Србе у Републици Српској, пренели су главни удар својих активности у Србију, која им је од самог почетка и била главни циљ. То што је Земун изабран за поприште главног обрачуна са човеком и странком који су најодлучнији у одбрани српских интереса, не треба никог да чуди. Овде су све те антисрпске снаге имале и имају једног савезника којег је тешко наћи у другим деловима Србије. Усташки лоби већ годинама хара Земуну, инфилтрирао се у све сегменте живота и рада у овом делу Београда и он је тај који је најгрлатији у доказивању старог "земунства".

Тако зашпићени, маскирани у бранитеље локалног духа којег само они имају право да тумаче, мисле да им је све дозвољено. Под том фирмом, која је лажно анационална и ванстраначка, ступају у "одбрану" Ивана Барбалића и тако, у ствари, нападају српске радикале и њиховог председника. Терен и маске су припремљени врхунски лукаво, као што је већ виђено у Франкиној и Алијиној држави, много пре

ЗЛОЧИН...

...И КАЗНА

рата. И тада је све било у циљу "суживота" и "демократије". А било је и локалних Срба који су наседали, баш као и данас у Земуну. Помоћ из иностранства никада им није недостајала, што је очигледно и у земунском примеру.

Дакле, присуствујемо истој комедији забуне какву су већ видели сарајевски или загребачки Срби. Увек су у тој комедији Хрвати, а по угледу на њих и муслимани, били жртве, а Срби мучитељи недужних. То што тамо више нема Срба, то је чин који је одигран без присуства публике, као генерална проба за велики подухват растурања саме Србије.

Наравно, све ово је тешко разлучити у општој поплави новинских написа и телевизијских емисија у којима нема ни трупке истине, које кроје лажни адвокати лажних жртава.

Адвокат скромног знања

Сада, када се више нико не сећа Барбалића, произвођачи магле широког аудиторију нуде "забринутост" за здравље Николе Баровића. Дотични, са своје стране, не пропушта прилику да подпрева свој статус мученика, тако да ће,

када се све његове чворуге поравнају, сам подметнути главу под први аутобус, не би ли и даље остао у центру пажње. За Баровића је све ово само добра реклама, када се све заборави наћи ће се неки невољници да потраже његову правну помоћ у неком свом спору, ценећи да је он велико адвокатско име. Људи као људи, гледаће да што боље прођу на суду, па неће штедети да их овај "врени одвјетник" заступа у парници. То је други, чисто материјални, ефекат на који је сигурно рачунао Никола Баровић, када је први пут отворио уста пред камерама "Студија Б". Први и најважнији ефекат је већ постигао, онај политички, за који је добио инструкције.

Природно, у његовом циркуском наступу за Барбалиће нема места, и он, као и споменути медији, најмање се бавио Барбалићима, који су само искоришћени за промоцију антисрпске политике и кројење једне лажне адвокатске каријере. Реч "искоришћени" је овде употребљена само у фигуративном смислу, јер не може бити искоришћен онај ко се у медијску кампању упустио свесно и по залатку. Да су Бар-

балићи покренули тако жестоку судску кампању, кампању која се води у судници, а не пред телевизијским гледаоцима, онда би њихова намера била ослобођена сваке сумње. Овако, за њих се без увијања може рећи да су читаву причу срачунато исполитизовали и тако сами створили предуслове да их и друга страна, коју су они прозивали, третира као политичке противнике. То је реакција на коју сигурно нису рачунали када су око себе ширили атмосферу прогона и јаликовања.

Тајна веза

Још једно питање измакло је јавности којој се допатама баца прашина у очи. Откуд то да су Баровић и Барбалић у истој екипи, откуд се познају? На страну то што су обојица Хрвати, који у "лијепу њихову" улазе са "путовницама" кад год им се прохте.

Њихово познанство није само са адресом на које обојица иду по документе и оно што иде уз то, оно је пуно практичнијег карактера. Обојица су у Хрватској, осим из патриотских разлога, и из пуно приземнијих разлога. Наиме, развијен је један специфичан облик трговине, без присуства пролазца, преко посредника. Почело је богаћење мештарењем, у времену после протеривања Срба из Фрањине "тисућљетне". Тада су власници "путовница" наплатили поседовање овог документа, тако што су се упустили у трговину српском имовином која је остала иза избегличких колона.

Онима који су остали без игде ичега било је смешно питање колико је све то морално, били су срећни да се могу обратити некоме ко им може извући макар неколико марака од свега што су стварали генерацијама. Нити су икада могли проверити колика је права цена њихове муке.

Сада, када полако јењава читава халабука око Барбалића и нарочито Баровића, може се потражити и главна личност за коју је све ово, у ствари, и покренуто.

Требало је свеобухватном дискредитацијом Војислава Шешеља створити што више слободног простора за главног фаворита западњачке антисрпске политике. У савезу са локалним усташама и онима који имају иста задужења на вишем нивоу, у "независним" медијима, Запад је учинио све како би на крају приче стигао витез на белом коњу, оличен у лицу Зорана Ђинђића. Зато је овај поклоник Запада испочетка и деловао уздржано, исто као када су студенти изашли на београдске улице, иако их је организовала и водила његова "поштена" странка. Све у стилу "то није страначки протест", баш као и сада.

Само, у овом случају, једну чињеницу је занемарио, чињеницу због које је пропала читава акција. Колико год покушавали да докажу супротно, Земун је, ипак, део Србије.

Зоран Ђукић